

Saját ügyem

*Nyomott napok —
Többször jut a halál eszembe:
egyetlenegy
saját ügyem az életembe*

*Ha mint szelíd
érzelmes régi-régi képen
népes család
karéj-köre áll is körémbem:*

*fognék botot
hogy mindenkit tovább zavarjak
akik bután
vagy jószívvel még ott maradnak*

*Saját ügyem —
Hát hadd legyen végképp sajátom
amíg ki s be
mozog a levegő a számon*

*Saját ügyem —
Rejthessem el mélyen magamba
arcát hiszen
arcátlan egyszer föltakarja*

*próbájaként
a lesben álló nagyvilágnak
ahol falánk
szemek csak szégyenemre várnak*

TORNAI JÓZSEF

Pütkösdí lobbanás

*Titokkal-teljes az elutasítás
és titokkal-teljes a visszafogadás
az ember fény-oszlopú házába.
Titokzatos a népek föltámadása,
mikor elérkezik a szabadság Nagypéntekje
és titokzatos a rabszolga-kereszt,
amire a nemzeteket fölfeszítik.*

Ismeretlen utakon jön felénk
a halál meg a pipacsos szeretet,
hogy jövőnket fekete-piros pecsétjével
ránk-égesse. Nem tudom,
mikor lehetek eszeveszett és boldog:
sóvárgásom egy jégtömb csírájában
vár az érintésre, midőn a sugár-szakállú
nap széthasítja a félelem Antarktiszát.

És megszületik hajnalban
minden lehetetlenségek gyermeke
arany-szempillákkal, arany-vércsöppekkel
a köldökén. Mit tudod, mikor temet el
egy hullám és mikor röpit föl istenig?
Holnap betörheti a melled egy
felhőszakadás kék sziklája és kihasadhat
belőled az eső-sírás, melyben tíz
és tíz esztendő termése növekszik.

Várni kell, varázserővel ütni az éj kapuját,
mint a fák, feketerigók, tengerek:
őszből nyár tojáshabját kavarni, kételyből
gyöngy-sarjadású hitet. Minden megtörténik,
ami fájdalom és pünkösdi lobbanású láz
a csillagokban, a te fejedben
és a tulipánok fejében.

Bársonyos dobok puffogása

Beteg szívét, poharát, isten-szomját
vonszolva, Ady is egyre
fagylalóbb lázban hallgatta
a fekete bársonnyal-bevont dobokat:
suppogtak éjjel-nappal,
félálmban és fél-eszméletében,
hol messziről, hol az ágy alól,
zengő koponyája alól, hol
a lidércnyomások laknak
és a gyilkolások, testvér-árusítások csattanó
bunkói is belefeleselnek
a jégeső-ütemű dobok szavába.
Mik ezek a dobütések a mellemen?
Lópaták dörögnek felém Biharból
és a lemállott vakolatú,
elhagyatott kastélyok Pannoniájából?
A meghalás dobjai? Hazatalálás
harangozással vitatkozó dobjai?
Istenem, megyek feléd, hogy gőgös
fejem vádló suttogásaid lándzsáira tűzzem?

A kert foglya

Elvezd inkább a kert egész esztétikáját:
a zöldet,
lilát
és a bíbort,
a pontosan elhelyezett székeket,
a lassan megbarnuló fát
a kerek asztalon:
két lábod lenyomatát a fűben.
Ide vagy leláncolva: az utakról ideküldi
az autó-mammutok trombitálását a völgy: te ne halld
csak a gerle sírását,
feketerigó csettegetését,
ne nézd
csak a bőszyoknyás jegenyefát, ahogy végigsöpri
a kavicsos betontetőt. Eső száll
s még zöldebb lesz a kert,
a nyáriorgona és a mályva föllobog;
nap tör föl és este veled zuhan
nyugatra,
s akkor egy árnyék árnyéka dül végig a lépcsőn,
míg fölsurransz
a fügebokrok alatti homályba
napi fűgédért, mert
Eva nem jár itt: magadban
nyeled a föld és a kövek mézét
a szerelem tüskés gyümölcssei helyett.

A sárgarigók lelkére...

A sárgarigók lelkére esküszöm:
sose akartam más lenni,
mint a föld egyik teremtménye,
és a vízmosások ezüstjére esküszöm:
sose szerettem volna másról beszélni,
mint a misztérium-hangú természet,
csak l e n n i akartam,
csak csodálkozni azon, hogy én is létezem
szerelem és gyilkolás keresztútján
kiszolgáltatottan és megszentelten.